

Странно
смейно

ТЕРИ ПРАТЧЕТ

ДЖОНИ и БОМБАТА

Приключенията на ДЖОНИ МАКСУЕЛ

За помощта при подготовката на тази книга бих искал да благодаря на Метеорологичната служба, на Кралския монетен двор и на стария ми приятел Бърнард Пиърсън – който, макар и сам да не знае нищичко, винаги изнамира някой, който все нещо знае. Ако някъде историческите подробности са грешни, аз съм си виновен – не съм слушал внимателно. Но кой ти знае какво всъщност се е случило в другия крачол на Панталоните на Времето?

Глава 1

СЛЕД БОМБАРДИРОВКАТА

Девет часът вечерта, главната улица на Елскбъри.

Беше тъмно и само от време на време иззад разкъсаните облаци просветваше кръглата луна. Вятърът духаше от югозапад. Току-що бе отминала поредната буря и сега въздухът бе по-свеж, а паважът – хлъзгав.

По главната крачеше полицай, съвсем бавно и невъзмутимо.

Ако човек се присламчеше по-близичко до някой затъмнен прозорец, можеше да види едва забележимата светлинка, която го обрамчваше. Отвътре се чуваше шумоленето на хора, които продължаваха да живеят своя живот – приглушените тонове на пиано, докато някой упражняваше гамите отново и отново, тихите звуци на радио, прекъсвани от изблици на смях.

Някои от витрините бяха затрупани с чували пясък. Пред един магазин имаше плакат, призоваващ хората „да копаят за победата“, сякаш тя е ряпа, да речем.

Лъчите на прожекторите шареха по хоризонта в посока Слейт и се опитваха да открият бомбардировачи сред облациите.

Полицаят зави зад ъгъла и закричи по съседната

улица. Ботушите му кънтяха в застиналата тишина.

Ритмичните му стъпки го отведоха до параклиса на Методистката църква. По принцип оттам би трябвало да продължи към Парадайс Стрийт, но сега това бе невъзможно, защото Парадайс Стрийт вече не съществуваше. От снощи я нямаше.

До параклиса бе паркиран камион. Изпод брезента, който покриваше каросерията, се процеждаше светлина.

Полицаят тупна по брезента.

– Не можете да паркирате тука. Гос’да – рече той. – Ще ви глобя с едно чайче и ще забравим за нарушението, какво ще кажете, а?

Брезентът се отметна и един войник изскочи навън. За миг се мярна вътрешността на камиона – огряна от оранжева светлина шатра, където неколцина войници се грееха около малка печка. Въздухът тегнеше от цигарен дим.

Войникът се ухили.

– Я сипете едно чайче на сержанта и му дайте да похапне – подкани той седящите в каросерията.

След миг отвътре подадоха димящо канче и сандвич с размери на тухла.

– Много съм ви задължен – рече полицаят и ги пое. После се облегна на камиона.

– Е, как е? – попита той. – Не съм чул кога е паднала...

– Двайсет и пет фунтовка е – рече войникът. – Проби чак пода на избата. Снощи бомбардираха яко. Искаш ли да хвърлиш едно око на тая?

– Безопасно ли е?

– Много ясно, че не – ухили се войникът. – Нали затова вардим, тъй де. Айде. – Той загаси цигарата и бучна фаса зад ухото си.

– Пък аз си мислех, че са ви сложили да пазите – рече полицаят.

– Два часът през нощта е и виж какъв дъжд пере – отвърна войникът. – Кой ще се юрне да краде неизбухнала бомба?

– Да, ама... – Сержантът погледна към разрушената улица.

В този момент се чу шум от съборени тухли.

– Тъй като слушам, май някой се гласи да я гепи – рече той.

– К'во? Ама ние сме сложили предупредителни табели! – възкликна войникът. – Прибрахме се само по едно чайче да пийнем! Ей!

Ботушите им заскърцаха по посипаната с отломки улица.

– Всъщност няма страшно, нали? – рече сержантът.

– Не и ако някой не й пусне отгоре грамадна гадна купчина тухли. Тогава ще стане страшно, и още как! Ей! Ти!

Луната се показва иззад облаците. На другия край на разрушената улица, близо до стената на консервната фабрика, се мержелееше някакъв силует.

Сержантът се закова на място.

– О, не – прошепна той. – Това е госпожа Тахион.

Войникът се втренчи в дребната фигурка, която буташе количка сред отломките.

– Коя е тя?

– По-тихичко, ако обичаш – сграбчи го полицаят за ръката.

Той запали фенерчето си и на лицето му цъфна дружелюбна налудничава усмивка.

– Ти ли си, гос’жа Тахион? – подвикна той. – Аз съм сержант Бърк. Малко е хладничко да се разхожда човек по туй време. В участъка имаме една хубава топла килийка, знаеш. Осмелявам се да твърдя, че за тебе там ще се намери и голяма чаша горещо какао. Какво ще кажеш да идем, а?

– Не ги ли вижда всичките тия предупредителни табели? Тя да не би да не е наред? – попита подноса си войникът. – Рови точно до къщата, в чието мазе е бомбата!

– Да... Всъщност не... Просто е по-различна – рече сержантът. – Малко тра-ла-ла. – Той извиси глас: – Ти само стой там, където си, миличка, ние ще дойдем да те вземем. Не искаме да се пребиеш из тия боклуци, нали така?

– Абе тя да не ходи да тараша? – обади се войникът. – Току-виж я разстреляли, че обира бомбардирани къщи!

– Никой няма да разстреля госпожа Тахион – рече сержантът. – Ние си я знаем, нали разбираш? Оная вечер я прибрахме.

– Заради какво?

– А, заради нищо. Ако нощем е клинч, пускаме я да си дреме в някоя свободна килия в участъка. Вчера например ѝ дадох петаче и един чифт стари ботуши, дето бяха на майка ми. Ами виж я само.

Може и баба да ти бъде, толкоз е древна, горката!

Госпожа Тахион стоеше и се цъкеше насреща им като кукумявка, докато те приближаваха най-предпазливо.

Войникът видя пред себе си съсухрена дребна женица, навлякла някаква бална рокля, върху която на етажи висяха всевъзможни дрехи, а на главата ѝ бе нахлупена вълнена шапка с помпон. Буташе телена кошница на колелца. На кошницата бе прикрепена метална табела.

– „Теско“ – прочете той. – Това пък какво е?

– Хич не я знам откъде ги влачи тия неща – измърмори сержантът.

Количката бе пълна с черни найлонови торби. Но имаше и други неща, които блещукаха на лунната светлина.

– Аз обаче знам откъде ги е взела – измърмори войникът. – Свила ги е от консервната фабрика!

– О, че то там тая сутрин се изсипа половината град – осведоми го сержантът. – Някой и друг буркан корнишони, какво толкова!

– Да, ама така не може. Ей, ти! Госпожа! Може ли само да погледна... – И той се приближи до количката.

От нея изригна някакъв демон, цял само зъби и пламтящи очи, и раздра опакото на ръката му.

– Мамицата му! Ей, я ми помогни да...

Но сержантът се беше дръпнал назад.

– Това е Виноват, да знаеш! – рече той. – Ако съм на твое място, щях да се вардя малко!

Госпожа Тахион се изкиска.

– Буревестници, напред! – изломоти тя. – К’во, нямало банани? Така си мислиш ти, стара ми каручке!

Тя обърна количката и припна в тръс, като я влачеше зад себе си.

– Ей, не влизай ТАМ... – кресна войникът.

Старицата преметна количката над купчина тухли. Зад нея една стена се срути.

Последната тухла удари нещо долу, на дъното, и то рече *дзъннн!*

Войникът и полицаят застигнаха на място.

В мрака се чу тиктакане. Звукът идеше отдалеч и беше доста приглушен, но в тази пълна тишина и двамата мъже го чуха как пълзи нагоре по гръбнаците им.

Стъпалото на сержанта, увиснало във въздуха, бавно се отпусна на земята.

– Като почне да тиктака, колко време ти остава? – прошепна той.

Но до него нямаше никой. Войникът се отдалечаваше скорострелно.

Полიცаят се спусна подире му и тъкмо когато бе преполовил разрушената Парадайс Стрийт, светът зад него изведнъж стана безумно вълнуващ.

На главната в Блекбъри беше девет часът вечерта.

На витрината на магазина за електроуреди девет телевизора показваха едно и също. Девет телевизора блещеха трепкащите си екрани срещу празното пространство.

Някакъв вестник се понесе по пустия тротоар и се спря в оградата пред една градинка. Вятърът поде празна кутия от бира и я затъркаля по тротоара, докато най-накрая тя издрънча в близката шахта.

Общинският съвет на Блекбъри наричаше главната улица Пешеходна зона за отдих и култура, макар че никой не беше много сигурен какви точно отдих и култура се предлагат там и какво точно означават те. Може би отдихът и културата това бяха пейките, хитро проектирани така, че хората да не се заседяват по тях твърде дълго и по този начин да развалят пейзажа. Или пък току-виж се изразяваха в цветните лехи, върху които бе избуяла редовната реколта неувяхващи пликчета от чипс. А можеше да са и дърветата от плана за озеленяване. На оригиналните чертежи отпреди няколко години те изглеждаха доста големи и кичести, но после съкратиха бюджета, отпадна едно, че друго, че трето и най-накрая никой не ги засади.

Неоновите светлини изстудяваха нощта като лед.

Вестникът пак подхвъркна и се уви около жълта кофа за боклук във формата на тлъсто куче с отворена уста.

Нещо се приземи на алеята и изпъшка.

– Тик-так-тик! Тики-така-бу! Оу! Национална... здравна... служба...

Интересното на притесненията – помисли си Джони Максвел – е, че вечно изниква нещо ново, за което да се притесняваш.

Приятелката му Кърсти казваше, че било така, защото той си бил притеснителен по рождение, но цялата работа беше, че тя никога от нищо не се притесняваше. Просто се нахъсваше и предприемаше някакво действие, какъвто и да беше проблемът. Той наистина ѝ завиждаше за начина, по който решаваше какъв е проблемът и почти мигом се сещаше как да действа. Напоследък през повечето вечери Кърсти спасяваше планетата, а в събота и неделя – лисиците.

А Джони вечно се притесняваше. Обикновено притесненията му си бяха все едни и същи – за училище, за пари, дали можеш да хванеш СПИН от гледане на телевизия и тъй нататък. Но от време на време изскачаше и някое внезапно притеснение, което помиташе всички останали накуп.

Точно сега това беше притеснението дали е с всичкия си.

– Не е съвсем като да си болен – поясни Йонеса, който беше изчел цялата медицинска енциклопедия на майка си.

– Въобще не е като да си болен. Ако са ти се случили сума ти гадости, да си депресиран е много здравословно даже – отвърна Джони. – Не съм ли прав? Ако нещата са кофти, татко ти фучи, а майка ти кисне вкъщи и само пафка и въобще... Е, в такъв случай да се разкарваш ухилен и да разправяш „О, ами то не е чак толкоз зле“, значи, че вече си се побъркал.

– Точно така – подкрепи го Йонеса.

Той беше чел и малко психология.